

fætning, som længe har været etableret i Lovgivningen, og som endnu under 5te Januar dette Aar atter er blevet vedkjendt i Pensionens loven. Det forekommer mig, at det ærede Thing kan ikke ved et Spørgsmaal, som griber ind i dette Forhold, undgaae at bygge paa den engang etablerede Grundvold i Lovgivningen, og naar det fremlagte Lovforslag gaar ud paa, at det skal være en Understøttelse, som skal bestemmes engang for alle, da bliver dette jo dog egentlig til en Pension. Det gaar da udenfor de Regler, som gjælde for Understøttelse, og som ere vedtagne i Lovgivningen med Hensyn til Understøttelse, hvormod det fremsatte Endringsforslag holder sig til, at det kun er en Understøttelse, som bliver tilstaaet, og at denne Understøttelse bør stee efter de samme Regler og paa samme Maade, som nu er den gjældende for enhver anden Understøttelse. Man har jo rigtig nok indvendt, at, dersom man fastsætter denne Understøttelse paa denne Maade, vil det blive nødvendigt for disse Bestillingsmand at supplere, at slide, som man har udtrykt sig, Trapperne op hos Ministeren, forinden de kunne opnaae den Understøttelse, som tilkommer dem. Jeg skal ikke indlade mig paa, hvorvidt det virkelig forholder sig saa, men kun bemærke, at, forsaavidt man for et Dieblik vilde antage, at dette virkelig var Tilfældet, da forekommer det mig, at man i en speciel Sag ikke kan gaae ind paa at rette de Regler, som hidtil have fundet Sted, eller den Maade, hvorpaa disse Regler ere blevne udførte. Det forekommer mig, at man saa maatte gaae ind paa en almindelig Undersøgelse af, hvorledes Forholdet er, og derpaa forandre det, forsaavidt man fandt, det var urigtigt. Men, naar man i et ganske enkelt Tilfælde siger: den Maade, hvorpaa Understøttelser hidtil ere blevne bestemte, er urigtig, og derfor ville vi i dette enkelte Tilfælde have den forandret, saa begaaer man i mine Tanker en Uretfærdighed mod alle dem, som nu faae Understøttelse, og som maae underkaste sig de Regler, som ere de gjældende. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at man kommer ind paa en fuldkommen Modsigelse ved, at man, idet man erkjender, at det er urigtigt at det eksisterer saaledes, kun i et ganske enkelt Til-

felde vil have det forandret. Jeg troer derfor, at, naar man vil en Understøttelse, saa bør man tillige have det bestemt efter de Regler, som for nærværende Tid ere de gjældende. Betragter man Thingets Stilling med Hensyn til Lovforslaget, da er det, som jeg allerede har tilladt mig at gjøre opmærksom paa, ikke fremkommen fra Ministeriet, og det indeholder en Pengebevilling, hvorved Rigsdagen, saavidt jeg skjønner, kommer i en falsk Stilling. Det Almindelige ved en Pengebevilling er det, at, naar der er en Udgift, som er nødvendig, da fremkommer Ministeriet med Forslag og siger: den og den Sum behøve vi til en saadan Udgift, og enten bevilger Rigsdagen den, eller ogsaa gaaer den ind paa at undersøge den, og forsaavidt den da finder, at Anslaget er gjort for høit, bliver den forandret og nedsat. Men her gaaer man den modsatte Vej; man siger til Ministeriet: „Da der er jo rigtig nok fra Ministeriet under 11te Marts 1851 fremkommet med Forslag til Understøttelse for disse Soldembetsmænd, som i Virkeligheden ere trængende, men Ministeriet har ikke forlangt en tilstrækkelig Sum; det er en Feil, og vi ville derfor forøge den,“ og jeg troer virkelig ikke, at Ministeriet, hvorledes dets Ansvar end er, nogenstunde skulde komme frem og sige: „Vi have taget feil, vi behøve flere Penge.“ Det forekommer mig, at det er en aldeles skjæv Stilling, som synes mig haade Rigsdagen og Ministeriet komme i. Imidlertid har den høitærede Finantsminister erklæret, at han fandt Redactionen af det Endringsforslag, som er stillet, og som nu er under Forhandling, og som er ordlydende med det, som har været forhandlet i Folkethinget, mere hensigtsmæssig end den anden, og det forekommer mig, at ved Spørgsmaal af denne Natur, ved Spørgsmaal om en Pengebevilling, er det af megen Betydning, at Finantsministeren erklærer sig for en Redaction, som er foreslaaet, og det er derfor, at jeg paa det Bedste skal anbefale det nærværende Endringsforslag til Thingets Antagelse.

Borgen: Ja, jeg maa tilstaae, at jeg ikke kan være enig med min ærede Sidemand (Besfely) i det, han har udtalt, og navnlig kan jeg ikke gaae ind paa det stillede En-